

Ferikém,

hallom, nem akarsz nekem többé írni. Igazad is van - mindaddig, amíg nem tudod, hogy miért. Megkaptam két leveledet s egyikre sem tudtam válaszolni, mert oly természetesen és könnyedén, Pestet jól ismerő emberek számára még természetesen is irtad le a feladó címét, hogy sirás és jajgatás közepette sem tudtam kivenni belőle, mi helet az! Irásszakértőhöz is csak azért nem merem vinni, mert kinevette volna tehetlenségemet. Azt pedig szégyenlem nevetés nélkül is. *(Sajnos ez a program nem tudja leírni a rövid ű-t, csak a hosszút. Nézd el nekem.)*

Ma, péntek este, itt voltak a cserkészek is, és kit látnak szemeim, Erzsikét a legkisebb utokáddal. Nagyon megörültem látásának, és azonnal behívtam az irodába egy pár szó erejéig, amíg le nem diktálta pesti cimedet, hogy ne csak kapni tudjak levelet tőled, hanem küldeni is.

Ezért szeretem én használni a nyomtatott betűket, vagy a kinyomtatott feladót, mint az enyém is, mert azt - ha kicsi is - de nagyítóbal el lehet olvasni, vagy másológéppel kinagyítani - egyáltalán van egy támpont, hogy mi lehet az az cím.

Nos, miután megkaptam cimedet, nem sok idő telt el, hogy azonnal le ne üljek és egy pár sort ne írjak neked.

Ime, cimed birtokában: ismét itt

vagyok. Egyébként sem könnyű szabadulni tőlem, de most ebben az esetben kedves Menyed segítsége nagyon is kézre jött. Már azon voltam, hogy telefonon megkérlek valakit Pesten, hogy kutassa ki a telefonkönyvből címeteket, ha ugyan benne van. Azt hiszem, ez a személyes segítség mindennél többet ér.

Köszönöm iskolátok évkönyvét is, melyet nagy szeretettel forgattam, hiszen a mi "száraz" időnkben ilyenről szó sem lehetett. Nagyon ügyes és tartalmas kis kiadvány kerekedett ki belőle. Milyen jó a mai tanulóknak, hogy ilyen rendes tanárjuk van és ilyen nyomot is hagyhatnak a következő generációra. Nekünk ez a lehetőség nem adatott meg. Adatott más, de nem tudom, azt is hogy használtuk fel!

Ferikém, jártam otthon látogatásod óta, de rövid időre, s azt is a lakás és az orvos közötti pendlizéssel töltöttem. Mondanom sem kell, sikertelenül. Betegségek valahogy nem gyógyíthatók. Ami nem probléma másnak, én fenn akadok rajta. Mindig is tudtam, hogy különleges egyerek vagyok, de hogy ennyire?! Ezt sose hittem volna - még ma is nehéz elhinni. Ez is olyan, mint a szocializmus: ez van, ezt kell szeretni.

A chicagói hivek szépen lassan fogynak, meghalnak, hazaköltöznek, elmennek gyermekeikhez, hogy öregségükbe ne legyenek egyedül, a templom meg, papostúl, nehezen éli át, mert nekem sem

a megélhetésem az elsődleges, hanem, hogy azzal foglalkozhatnék, amire életemet rátettem.

Az itteni hömpölygő liberalizmussal meg nagyon nehéz harcolni. De ha tárgyalagos akarsz maradni, akkor itt úgy le komunistáznak, mint otthon le reakcióztak. Az igyság mindenhol fáj. Az igazság csak keveseknek kell. Nemrég tűnt fel a Szentírás egyik részlete, amikor Szent Pál összefoglalja műkötségét, s ezt írja: *Mindenkinek mindene lettem, hogy legylább néhányat üdvözítsek.*

Krisztus sem birta meggyőzni a jeruzsálemiakat, hogy mi az igazság, Pilátus előtt sem tudta képviselni hitetlensége miatt, ránk meg azt bizta, hogy tegyetek tanítványommá minden népet. Azt is hozzá kell tenni, hogy az eltelt közel két ezer év alatt az el nem kötelezett államok tömegszaporodása miatt a világ összlakosságának csak 18 százalékát teszi ki a kereszténység, visszacsúsztunk a 23 százalékról. És mi is milyen gyenge keresztények vagyunk.

Pedig a hitnek ma is van ereje, csak az igazat volna érdemes elhinni. Az igazat pedig csak teljes elfogadással érdemes hinni, mert az igazság, az örök igazság nem szorul megújításra. Az igaz és kész. Csak emberi találmányaink azok, melyeket újra kell tervezni, fejleszteni, javítani kell, mert tegnap még nem tudtuk, ami holnap már közismert lesz. Ezzel a versennyel nem mindenki tud lépést

tartani. Már csak ezért sem igaz, hogy mindenki azonos lehetőséggel indul az életben. Csak azt tudnánk helyesen használni, amivel indulhattunk.

De nem akarok messze menni ezekkel a gondolatokkal, mert kicsit úgy vagyok én is, mint amikor János és András megtalálták az Urat. Amikor az Úr megszólította őket (kit kerestek) ijedtükben azt sem tudták mit mondjanak. Csak ennyi sikerült belőlük: "Hol laksz?" "Gyertek, nézzétek meg" - jött a meghívó válasz. S attól kezdve tanítványai lettek.

Én sen tudtam hirtelen zavaromban mit is irjak, hát ez jött ki belőle. De, szerintem, most nem is ez a lényeg, a lényeg az, hogy póstán is találkoztunk, s ha haza megyek, személyesen is fogunk találkozni. De ha Te megelőznél - mert mi ki nem tellik egy nyugdíjas tanárból (Tibor bátyám is jön), még akár itt is találkozhatunk. De tudd, hogy mindig szeretettel.

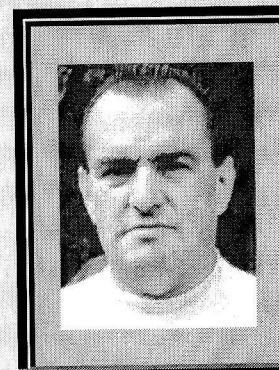
Kérésedet, hogy drága unokádat kereszteljem meg, sajnos nem tudtam teljesíteni, mert az Édesapja a reformátusokhoz vitte. De a keresztség így is érvényes, csak majd a lelkületét kell római-vá formálni. Pillanatnyilag úgy látszik, hogy megtelepszenek itt Amerikában, persze sose beszéltünk arról, hogy meddig. Elég nagyok ahhoz, hogy eldöntés ebbéli szándékukat.

Drága Ferikém, a világ másik feléről is sok-sok szeretettel ölellek a legközelebbi

találkozásunkig, őszinte baráti szeretettel

Chicago, October 17, 1997

Józsa

Még mindig a régi